

GLASILo

K'R MALČEK

ŠOLSKO LETO

2019/2020

Pozdravljeni starši, stari starši, skrbniki ...

Spet ga imamo: sveža Glasilo Kr'mlaček.. V glasilu otroci Vrtca pri OŠ Solkan podoživljajo lepe trenutke v šolskem letu 2019/20. Z njim bodo ohranili spomine za prihodnost, ko bodo verjetno še z večjim veseljem pregledali strani glasila svojega otroštva, ga morda čez desetletja kazali svojim otrokom ali celo vnukom. Vam, staršem, pa vrtec omogoči, da izveste za marsikateri dogodek, ki so ga otroci pozabili omeniti ali starši v popoldanskih klepetih z otroki niste izvedeli toliko, kolikor bi želeli. Upam, da vam hitri tempo vsakdana ne prepreči, da bi si s prebiranjem videnja koga drugega ne osvetlili dogodka, ki ste se ga udeležili tudi sami. In nenazadnje, vrtec je dragocena zakladnica znanja o vzgoji. Vedno se razveselim, ko prebiram članke ali zagledam fotografije, iz katerih začutim ljubezen in srčnost, s katerima strokovne delavke vrtca pristopajo k »našim« in vašim otrokom. Čutim namreč, da ravno toplino otroci še kako potrebujejo, da so lahko resnično srečni, sproščeni, čustveno stabilni. Še več, te izkušnje bodo ponesli kot bogato doto v dobo odraslosti. In še nekaj je, kar zelo cenim, da je dano otrokom: to je umirjenost – v vrtcu dobiš občutek, da se je čas ustavil, ni sodobnega hitrega ritma. Velik dar je, da staršem pri tem pomagamo še v vrtcu. Tudi za ta vidik vzgoje je pomembno poskrbeti v ranem otroštvu; tudi če bo otroka kasneje življenje zaneslo v druge vode, verjamem, da bo njegova jadrnica slej ko prej našla pot v varen pristan, na katerega je kompas nastavljen v zgodnjih letih.

Pomočnica ravnatelja za vrtec
Urška KOMEL

BIBE, BIBE, BIBICE

KO V VRTEC SMO PRIKORAKALI,
ŠE MAJHNE BIBICE SMO BILI.

KER SMO PRIDNO JEDLI IN VELIKO SPALI,
VELIIIIKKI SMO POSTALI.

PRI BIBAH RADI SE IGRAMO, KAJ POKLEPETAMO, TISKAMO Z ROKAMI,
PLEŠEMO VESELO, POJEMO PA TAKO GLASNO, KOT DA SMO V VRTCU SAMI.

KER TAKO VELIKI SMO,
OB VRVICI ŽE DOLGO HODIMO.

VESELI SMO VSI, SAJ NAM PRI BIBAH
NIKOLI DOLGČAS NI.

Barbara Hrovatin, Silvana Gadnik in Suzana Krančan

VRTNARJI

Če želite, da bi bili vaši otroci bistri, jim pripovedujte pravljice. Če želite, da bi bili izredno bistri, jim pripovedujte še več pravljic. A. Einstein

To je naša pravljica:

Nekoč živeli smo Vrtnarji. Radi smo hodili v gozd in naravo ter vsak dan imeli pravo zabavo. Bili smo veseli in nasmejani, živahni in klepetavi. Ko prešteli smo se, bilo nas je devetnajst, osem dečkov ter deklic enajst.

Kmalu se je zgodilo. Prav vsi otroci Vrtnarji dopolnili so tri cela leta, okrogle in debela. Zato smo bili lahko hitri kot raketa. Avtobus in vlak sta nas popeljala iz Nove Gorice vse tja do Solkana. Takrat so se na obrazih narisali nasmehi, ne majhni, veliki, ki so se za ušeski zataknili.

Po dogodivščine v gozd odšli smo k škratku. Tam visoko, na hribu, nas je čakal, poln dela, saj garal je kot čebela. Le slišali smo ga, mogoče se nam bo prikazal, ko zarastemo za dva.

Telovadba nas je okreplila, da je druščina lahko hodila. Panovec, Kekec ali pa ulice Solkana zmogli smo prav vse, čeprav v izviv so nam bile.

O, kako čudovito je bilo, ko spoznali smo babico Zimo, to gospo fino. Tako nas je navdušila da je bila zaigrana, vedno in znova, da je prišlo do pravega šova. Ja, umetniki smo bili mi, Vrtnarji, saj smo tudi slikali kot Miró in razstavili svojo umetnijo.

Zgodbe in pravljice pripovedovali smo si vsak dan. Enkrat Vrtnarji, enkrat Nevenka, enkrat Maja ... sploh ni bilo pomembno, če v zgodbi ni bilo zmaja. Čarovnija besed nas je popeljala v pisan svet domišljije, kjer sonce vedno sije.

Potem je prišla korona. Bila je hitra in nevarna, švigala je sem in tja, prav do neba. Tudi za nas bila je prehitra, zato smo se ji malo skrili in jo tako potegnili. Ja seveda, tako je treba in sedaj ni več skrbi, ko v poletje čas hiti. In Vrtnarji? Živeli so do konca svojih dni.

Maja, Nevenka in Vrtnarji

KORENJAKI SMO MALI JUNAKI

Septembra v skupino smo prišli in se z Suzano, Michelo in Alenko družili. Novembra je k nam Gordana prišla in nam popestritev prinesla. Nekaj časa smo potrebovali, da smo se spoznali. Na dolge pohode smo že odšli in ponosni smo bili vsi. Veliko smo se »crtali«, pa tudi že veliko spoznali. Dnevno rutino smo sprejeli in bili zelo veseli, ko smo že marsikaj sami naredili ter ugotovili, da nam veliko uspe in nam vedno bolje gre. Letos šolsko leto prekratko je bilo, a za naslednje upamo, da bolje bo.

»Izdelovanje jabolk«

»čajanka«

»mali umetniki«

»pohod«

»izdelki«

»hranjenje ptic«

**Obstajajo deli srca, za katere človek niti ne ve,
da jih ima,
dokler ne začuti ljubezni do otroka.**

(Anne Lamott)

Zopet je prišel čas, da nadaljujemo naše popotovanje in zapolnimo še tisto malo praznine na zemljevidu.

Septembra smo se podali spoznavati nove poti in doživljati nove dogodivščine. Prvo takšno naše doživetje smo imeli v Desklah, skupaj s taborniki Rod odpornih želv. Za nas so pripravili različne naloge, ki smo jih vsi z veseljem opravili. S tem smo si dokazali, da zmoremo veliko, če imamo voljo, moč in medsebojno sodelovanje. Ker pa nas narava vedno znova preseneča in vabi, smo se odločili pogumno zakorakati skozi prihajajoče letne čase. Najprej nas je s svojimi čudovitimi barvami in plodovi razveselila Tetka Jesen. Pokazala nam je, da iz odpadajočih listov lahko ustvarimo in naredimo zanimive stvari. Kaj kmalu pa je prišla Babica Zima in nas za kratek čas ovila s šalom, pod katerim smo bili likovno zelo ustvarjalni. Doživeli smo čudovito potovanje skozi čas in tako spoznali zelo posebne slikarje, ki so zaznamovali čas pred nami. Odločitev o poustvarjanju njihovih svetovno znanih del je bil za nas velik izziv in užitek. Skozi slikanje smo na platno prelili veselje, srečo, predvsem pa sproščenost in uživanje ob ustvarjanju. Naše raziskovalno popotovanje smo nadaljevali v Panovcu. Raziskali smo nam še ne poznane poti, opravili nekaj zanimivih nalog in se predvsem družili z našimi prijatelji iz Trnovega in Grgarja. Druženje med nami je postala zabava in veselje, saj smo ob vsem skupaj zelo uživali. Dokazali smo, da skupaj nam res lahko uspe čisto vse, neglede na starost, spol in od kod prihajamo. Vsak majhen košček našega zemljevida, ki smo ga v letošnjem letu dopolnili, nam je dal veliko novih izkušenj in nas izpopolnil. Žal pa nas je doletelo tudi to, da smo se za nekaj časa morali posloviti in ostati doma. Ampak mi se nismo dali in se počasi vrnili v vrtec. Najprej v manjšem številu, nato pa smo se iz dneva v dan počasi vsi zbrali. Veseli, da smo ponovno skupaj, smo se novih pravil hitro naučili in jih vzeli za našo novo vsakodnevno rutino. Sončne dneve smo izkoristili za odkrivanje naše bližnje okolice, obiskali smo Društvo za podvodne dejavnosti Soča, kjer smo spoznali potapljaško opremo in dejavnost društva.

Z navdušenjem bomo raziskovali in potovali po naši poti še naprej, nekateri pa bodo odšli v šolo, novim izzivom naproti. Kljub temu, da ne bomo skupaj, bomo za vedno obdržali naše skupne trenutke v lepem spominu. Uživajte v poletju in na svidenje jeseni.

za Glasbenike Mojca Benko Rogelja in Irena Godnič

LAHKIH NOG NАОKROG

Kje pot vse nas je vodila,
kam noga naša je stopila?
Kje zakladi bili so skriti,
kod ostali so še neodkriti?

Kam so zazrle se oči,
kam nam misel odhiti?
Kdo podaril bo nasmeh,
kdo kotalil se bo po tleh?

Kaj zasliši nam uho,
kdo preleta naše zdaj nebo?
Kaj premika se v travi,
kdo v gozdu nam rovari?

Kjer mesto za obzorjem
zliva v daljavi se z morjem,
kjer dlan ni več stisnjena v pest,
tu naših je stičišče cest.

Zakaj bi strah in le tema
sopotnika naša bi bila?
V naših srcih je šepet:
» Jutri osvojili bomo svet.«

Dragi vsi....

Ni vsak dan pesem in ne sije vsak dan sonce. Ampak dež se prikrade zato, da izpere zaprašene misli in počisti stare ceste. In nov dan je jasnejši in svetlejši.

Imejte se radi.

Heidi in Branka

SLADKOSNEDI

LETOS SMO SE SLADKOSNEDI
BOLJ NA KRATKO DOBRO IMELI.
NAJPREJ MALO SMO JOKALI,
POTLEJ KNJIG MNOGO BRALI,
NAJRAJE PO POLIGONU SKAKALI
TER NA ČUTNI POTI SE SMEJALI.

VČASIH PA, SEVEDA,
TUDI KAJ NAREDITI JE BILO TREBA.
RISATI, BARVATI, STRIČI IN SESTAVLJATI,
VČASIH TELOVADITI
IN ŠE KAJ PAMETNEGA POVEDATI.

KAR NAENKRAT PA PRIŠLA JE
TALE ČUDNA IN NEVARNA STVAR.
ZARADI NJE SMO DOMA OSTALI
IN PREDOLGO SE SAMI IGRALI.

KONČNO ZDAJ SMO ZOPET SKUPAJ,
DA OBJAMEMO SE VSI,
SAJ KLJUB GRDIM TEM BACILOM,
RADI IMAMO SE MI ☺

Katarina Semič in Mojca Kodelja

SLIKARJI

Za devetimi gorami,
za devetimi vodami,
ličen kraj Grgar stoji
in prav sredi tega kraja
sreča v vrtcu res živi.

No, v tem vrtcu mi Slikarji
smo imeli se lepo,
v šolskem letu
doživeli smo vse to:
v jeseni smo se zbrali,
klepetali, se prešteli,
v vsakem krogu jutranjem
smo spoznati se žeeli.

Šli smo tudi na izlete:
v Deskle tja do tabornikov,
v Panovec še na pohod,
pa tudi okoli po Grgarju,
bilo nas dosti je povsod.

Kadar v vrtcu smo ostali,
radi pravljice smo brali,
o njih dosti klepetali,
smo jih tudi zaigrali.

Je še Dedek Mraz prišel
nas presenetil je prijetno,
čas si je za nas vzel,
je vsak dobil darilo fletno.

Kar naenkrat pa nas vse,
virus presenetil je,
doma smo morali ostati,
samo z družino se igrati.

Pred poletjem pa nazaj
smo vrnili se v ta raj,
se od Slikarjev poslovili,
ki v šoli bodo se učili.

Z vami dragi naši mali,
sreča nam bila je dana,
srce in dušo smo vam dali:

Magda, Gordana, Suzana.

ŠKRATI

Nekega septembriskega jutra, se je v trnovsko igralnico naselilo 12 škratkov. Z radovednostjo in navdušenjem so si ogledovali vsak kotiček, vsako igračo, vsak predmet... Nekateri so hitro začutili, da jim bo tu lepo, nekateri pa so potrebovali nekaj globokega in mokrega razmišljanja, da so prišli do zaključka: »Tu bom ostal/a celo leto!«

V igralnici sta jih iz dneva v dan pričakovali vzgojiteljici Jerica in Julijana. Po jutranjih pozdravih so škratki veselo zavihali rokave in ustvarjali in ustvarjali.... Njihovi prsti so bili kot čarobne paličice, ki so poplesavali po papirju, lepilu, škarjah in čopičih. Nastajale so prave umetnine, ki so jih s ponosom postavili na ogled.

Škrati so se vedno radi vračali v svojo gozdno hišico. Tam so se dotikali narave, ki jim je tako ljuba. Nabirali so liste, plodove, kamenje in vse kar jim je narava ponujala in to s pridom uporabljali za svojo ustvarjalno igro.

Včasih pa je v njihovo igralnico prišel tudi kdo na obisk. Najbolj so se razveselili dedka Mraza, ki jim je prinesel bogata darila.

Škrati so zelo radi pokazali kaj znajo, zato so jih trnovci povabili v goste. S šolskimi škrati so prižgali decembriske lučke, za osmi marec pa vsem ženam podarili šopek pisanih melodij.

Škrati so se odločili, da gredo še pogledati v vesolje, med luno in zvezde, a žal... Nato so nekaj časa ostali doma ter se v vrtec vrnili večji in polni novih idej.

Tako se letošnja zgodba srečno zaključuje.

Jerica Česnik Antler in Julijana Čehovin

Glasilo uredila: Jerica Česnik Antler

